

UN BON COMENÇAMENT

De camí cap a l'escola, va recordar la promesa que havia fet als pares: passés el que passés, no es tornaria a barallar amb en Marçal Batallé.

Els pensaments d'en Víctor Puig anaven molt més enllà dels típics bons propòsits de cada setembre. El curs anterior, darrere d'en Batallé, havia passat tant de temps a classe com al despatx de direcció, però això s'havia acabat. Ho havia promès.

Com que vivia en un mas als afores de la ciutat, tenia un bon tros de camí fins a l'escola i, molt sovint, hi arribava pels pèls, quan el timbre ja estava sonant i el porter s'afanyava a fer entrar els que, com ell, feien tard. Aquell matí, tot i que era el primer dia de classe, no va ser cap excepció. Va arribar quan tots els altres alumnes ja feien cua per dirigir-se a l'aula que els havia tocat.

–Víctor! –va sentir.

La Laura i en Jordi, els seus amics, van aixecar les mans –cadascun la seva– i el van cridar. Ella portava els cabells llarguíssims i ell havia crescut un pam, això com a mínim. Quan es va acabar el curs eren igual d’alts; ara, en canvi, en Jordi semblava el seu germà gran. Entre la Laura i en Jordi hi havia un noi baixet i ros, que feia aquella cara despistada que sol fer la gent quan arriba a una escola nova.

Quan en Víctor encara no havia arribat al lloc on eren els seus amics, va descobrir algú que no havia canviat gens. Per desgràcia, aquest algú era l’inevitable Marçal Batallé.

–Ja fa estona que sabia que venies –va dir en Batallé–. Ho he sabut per la pudor de vaca.

En Batallé es pensava que el fet de venir de pagès tenia en Víctor acomplexat i, per aquest motiu, portava un munt de temps fent-li la brometa de la pudor de vaca. D’en Marçal Batallé, se’n podien dir moltes coses, però no que fos original.

–El que trobo estrany –va respondre en Víctor– és que la pudor de vaca t’hagi tapat la pesta de podrit que et fa el cervell.

Quan en Víctor va acabar de dir la paraula *cervell*, en Batallé ja era al seu damunt clavant-li cops i dient-li el nom del porc. En Jordi i la Laura van intentar separar-los, però era massa tard. L'Anna, la directora de l'escola, amb una mà agafava en Batallé i amb l'altra subjectava en Víctor.

Bon començament! El primer dia i, tot i els bons propòsits i les promeses, en comptes d'anar a classe, en Víctor se n'anava directament al pis de dalt, al despatx de direcció. L'únic que esperava era que, per ser el primer dia, l'Anna no truqués a casa.

–Espereu-me aquí –va dir l'Anna assenyaland el mosaic que hi havia a terra, just davant de la porta del seu despatx.

Per no veure's, es van girar d'esquena. En Batallé mirava cap a la porta i en Víctor no alçava la vista de terra. De sobte, el porc senglar amb queixals d'or que dibuixaven les llosetes del mosaic va fer que a en Víctor se li escapés el riure: trobava que el porc senglar i en Batallé s'assemblaven. Així que en Batallé va adonar-se que en Víctor havia rigut, va anar cap a ell i, si en aquell moment l'Anna no hagués obert la porta del despatx, les coses s'haurien complicat molt.

–Marçal Batallé i Víctor Puig! Què penseu fer? –els va demanar l'Anna–. Penseu fer aquest curs com vau fer el curs passat? Si és així, ja us en podeu oblidar!

En Batallé i en Víctor es miraven. Tots dos recordaven perfectament el curs passat.

–Qui ha començat? –va demanar l'Anna.

Es van deixar de mirar, però van continuar sense dir absolutament res.

–Molt bé. No voleu parlar? Perfecte. Jo tampoc! Que sigui l'última vegada que us aviso; que sigui l'última vegada que us faig pujar aquí dalt, i que sigui l'última vegada que us baralleu. I ara, a classe! –va dir assenyaland la porta.

Un cop van ser fora del despatx, en Víctor i en Batallé van haver d'anar mirant els rètols de les portes fins que van aconseguir trobar la seva nova classe. Pel vidre de la porta van poder veure com la Marta, la mestra amb més fama de dura de l'escola, estava fent un discurs als de la classe. En Batallé va trucar a la porta i, quan la mestra els va mirar, tots dos van entrar i van quedar-se palplantats just al davant de la seva taula, tot esperant que ella els digués alguna cosa.